

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **Ing. X. X., CSc.**, narozený dne X.
bytem X.

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2020, č. j. X.,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, ústředí (dále jen „žalovaná“) ze dne 5. 8. 2020, č. j. X. (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 6. 2020, č. j. X. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o změnu data přiznání důchodu podle ust. § 101 písm. e) správního řádu a ust. § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb.

II. Žalobní body

3. Žalobce poukázal na historii jeho sporů s žalovanou, o přiznání důchodu požádal v srpnu 2015, výpočtový základ mu byl stanoven z příjmů do roku 2014 včetně, proti původnímu předpokladu žalobce skončil v zaměstnání až dne 31. 3. 2016, dne 6. 4. 2016 požádal o úpravu důchodu a uvolnění jeho výplaty od 1. 3. 2016, do výpočtového základu chtěl zahrnout též příjmy za rok 2015, správní orgán I. stupně však ponechal výpočtový základ v původní výši, s námitkami žalobce neuspěl, v soudním sporu vedeném u Městského soudu v Praze sp. zn. 4 Ad 31/2016 žalovaná uvedla, že žalobce nepodal žádost dle § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., čemuž soud přisvědčil a žalobu zamítl. Při zvýšení důchodu žalobce požádal o vydání rozhodnutí, toto rozhodnutí č. j. X. mu bylo doručeno dne 3. 3. 2020, následně žalobce dne 25. 3. 2020 podle § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. požádal o změnu data přiznání důchodu na den 1. 3. 2016, tuto žádost správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím zamítl s odůvodněním, že nebyla dodržena lhůta 30 dnů, proti tomu podal žalobce námitky.
4. Žalobce namítal, že zákon č. 582/1991 Sb. neobsahuje omezení možnosti podat žádost o změnu data přiznání důchodu určitou lhůtou, ust. § 86 odst. 4 bylo do zákona vloženo novelou zákonem č. 189/2006 Sb., z důvodové zprávy nic nevyplývá, navrhovatel zákona neměl v úmyslu možnost podání žádosti nějak blíže vymezit či omezit. U podání žádosti o změnu data přiznání důchodu nevyplývá ze zákona vazba na přesně určené předchozí rozhodnutí, jako je tomu např. u opravného prostředku, z tohoto důvodu je nutno trvat na tom, že tuto žádost lze podat po jakémkoli rozhodnutí týkajícím se tohoto důchodu. Tvzení žalované, že podle předmětného ust. § 86 odst. 4 písm. a) je vydání nového rozhodnutí se změněným datem přiznání důchodu podmíněno podáním žádosti ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení původního rozhodnutí přiznávajícího důchod, nemá oporu v zákoně. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011 č. j. 6 Ads 94/2011-54 dle kterého se lhůta dle § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. neváže jen na rozhodnutí o přiznání důchodu, i podle této judikatury je argumentace žalované chybná. Vzhledem k tomu, že argument, na jehož základě bylo rozhodnuto, nemá oporu v zákoně, je napadené rozhodnutí nezákonné. Změna dne výplaty má zjevně sloužit ke sjednocení dne výplaty partnerů důchodců, nelze přistoupit na interpretaci žalované, že by tuto žádost bylo možné podat jen ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení původního rozhodnutí přiznávajícího důchod, neboť by tato možnost byla pak zcela upřena partnerům, kteří se seznámí až jako důchodci. Ust. § 86 odst. 4 je tak z praktického hlediska možné vykládat pouze tak, že oprávněný může podat žádost o změnu výplaty tehdy, kdykoli když zjistí, že to potřebuje. Vzhledem k tomu, že na rozhodnutí, po kterém může být podána žádost o změnu data výplaty, nejsou kladeny žádné požadavky (může to tedy být jakékoli rozhodnutí týkající se daného důchodu), musí totéž platit pro změnu data přiznání důchodu. Konečně žalobce v této souvislosti namítal, že o změnu data přiznání důchodu má smysl žádat až poté, co pro ni nastane důvod, zákon o tomto důvodu nepojednává, neuvádí časovou vazbu mezi okamžikem, kdy tento důvod

nastane, a podáním žádosti. Pokud zákon umožňuje žádat o důchod kdykoli po vzniku nároku, musí být dle stejné logiky možné, aby o změnu data přiznání důchodu bylo možno žádat ve lhůtě 30 dnů od jakéhokoli rozhodnutí o důchodu doručeného oprávněnému poté, co oprávněný usoudí, že pro to nastal důvod.

5. Dále žalobce vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že jej jeho pracovnice při podání žádosti o uvolnění výplaty důchodu neinformovala o možnosti podání žádosti o změnu data přiznání důchodu, ačkoli jí muselo být zřejmé, že je to pro žalobce výhodnější vzhledem k další odpracované době, nepřístupovala tedy k němu se vstřícností vyžadovanou správním řádem. Žalobce podal žádost v nejbližším možném termínu poté, co se o této možnosti v soudním sporu sp. zn. 4 Ad 31/2016 dozvěděl.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze vyjádřeném v rozsudku ze dne 26. 4. 2019 č. j. 4 Ad 31/2016-24, kterým žalobu žalobce zamítl, v bodě 13 soud uvedl, že v žalobcově případě nešlo aplikovat ani ust. § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., neboť marně uplynula 30 denní lhůta tímto ustanovením předvídaná. Žalobce proti tomuto rozsudku nepodal kasační stížnost, z čehož vyplývá, že nedůvodnost své žaloby uznal. V době vydání tohoto rozsudku již existoval judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Ads 94/2011-54, soud jej znal, pokud by byl soud přesvědčen o jeho aplikovatelnosti na daný případ, jistě by žalobě vyhověl.
8. Uvedl, že orgán sociálního zabezpečení není schopen, ani oprávněn, přezkoumávat důvody či motivy, které účastníka řízení vedou k podání žádosti v konkrétní podobě, žalobcův popis důvodů, které jej vedly k uvedení konkrétního data, od něhož chtěl přiznat starobní důchod, je tudíž právně irelevantní. Rozhodování o přiznání důchodu je vázáno dispoziční zásadou, účastník řízení je povinen prokázat splnění zákonných podmínek pro přiznání důchodu, pokud jeho požadavek obsažený v žádosti není v rozporu se zákonem, správní orgán mu přizná právo či plnění v takové podobě a s takovými podmínkami, jak je ve své žádosti vymezil. K tomu došlo přiznáním starobního důchodu rozhodnutím žalované ze dne 11. 5. 2016.
9. Závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 94/2011-54 v dané věci nelze aplikovat, soud zde řešil situaci, kdy žalovaná při výpočtu důchodu pochybila a poté svůj omyl napravovala, v řešené situaci však žalobce požádal o přiznání důchodu, který nechtěl bezprostředně poté pobírat a který byl vypočten a přiznán bezvadně, čemuž žalovaná dle dikce zákona a dle dispozice žalobce vyhověla. Žalobce sám uvedl, že předpokládal, že bude nadále vykonávat výdělečnou činnost, kdyby podal žádost o přiznání důchodu po jejím skončení, tento problém by nyní s největší pravděpodobností neřešil. Žalobce však využil svého práva, čemuž žalovaná rozhodnutím o přiznání důchodu dle návrhu žalobce rozhodnutím o přiznání důchodu vyhověla.

10. Žádost žalobce o změnu data přiznání důchodu není opodstatněna ani jinými externalitami, tj. skutečnostmi, které by bez zavinění správního orgánu i bez zavinění žalobce vyšly najevo po vydání rozhodnutí o přiznání důchodu a které by zároveň měly za následek nesprávnost vydaného rozhodnutí o přiznání důchodu. Postupem žalované tak žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce v replice uvedl, že v řízení sp. zn. 4 Ad 31/2016 předmětem žaloby nebylo rozhodnutí o žádosti o změnu data přiznání starobního důchodu podle § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., o takové žádosti tedy soud ani rozhodovat nemohl, konstatování soudu v bodě 13 rozsudku je nad rámec stanovený žalobou, není tak pro další řízení závazný, navíc je v rozporu s judikaturou, protože začátek běhu lhůty k podání žádosti o změnu data přiznání důchodu vztahuje pouze k datu přiznání důchodu. Žalobce tehdy uznal, že z důvodu neznalosti ust. § 86 odst. 4 postupoval chybně a usoudil, že kasační stížnost by nebyla úspěšná, to však neznamená, že by uznal nedůvodnost svého požadavku.
12. Měl za to, že žalovaná zastává velmi tvrdý přístup k účastníkům řízení, i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Ads 94/2011-54 konstatoval, že oblast důchodového pojištění je pro dotčené osoby značně komplikovaná a nemusí jim být vždy zřejmé, jak mají svá práva uplatnit, za této situace by žalovaná měla důsledně šetřit oprávněné zájmy dotčených osob, vycházet jim vstříc a poskytovat přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Ads 94/2011-54 též uvádí, že vázání běhu lhůty pouze na oznámení rozhodnutí o přiznání důchodu by význam ust. § 86 odst. 4 značně omezilo a popřelo jeho smysl.
13. Žalovaná váže opodstatněnost žádosti o změnu data přiznání důchodu na nesprávnost vydaného rozhodnutí o přiznání důchodu, ust. § 86 odst. 4 však nepojednává o nápravě nesprávnosti, ale uplatňuje se v případě bezchybných rozhodnutí na základě volby oprávněného, který se domnívá, že je pro něj výhodné jiné datum přiznání důchodu. K nápravě nesprávnosti jsou určeny jiné nástroje, a to vlastní iniciativa žalované nebo námitka podaná oprávněným.

V. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
15. Žalobce požádal dne 6. 4. 2016 o uvolnění výplaty starobního důchodu v plné výši od 1. 3. 2016. Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 11. 5. 2016, č. j. X., rozhodla podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. d) ve spojení s písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), o zvýšení starobního důchodu ode dne 1. 3. 2016 na 15 847 Kč měsíčně a současně byla od téhož dne uvolněna jeho výplata. Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, č. j. X. zamítla námitky žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu. Žalobce v žalobě namítal, že do jeho výpočtového základu nebyl započten příjem, který měl po roce 2014. Žaloba

byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2019, č. j. 4 Ad 31/2016-24, zamítnuta, kasační stížnost nebyla podána. Soud v rozsudku konstatoval, že stran požadované revize výpočtového základu nemohl dát soud žalobci za pravdu. Předpis, který byl ve věci aplikován, nestanovuje ohledně případů obdobných žalobcovu mechanismus změny rozhodného období poté, co již bylo po žádosti o přiznání důchodu jednou určeno. Pokud žalobce vykonával výdělečnou činnost i po datu, kdy mu byl starobní důchod přiznán, pamatují na tyto případy ustanovení § 34 odst. 2 a odst. 4, kterých žalovaná šetřila a v souladu se zákonem je aplikovala. V žalobcově případě nešlo aplikovat ani ustanovení § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., neboť marně uplynula třicetidenní lhůta tímto ustanovením předvídaná. Žalobce měl postavení osoby, jíž byl přiznán starobní důchod, která jej však nepobírala a vykonávala výdělečnou činnost, z níž odváděla pojistné na důchodové pojištění. Tato žalobcova zásluha o financování důchodového systému byla zohledněna a žalobci byla v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. zvýšena výše procentní výměry starobního důchodu.

16. Žalobce podáním ze dne 3. 2. 2020 požádal o vydání rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu podle § 86 odst. 2 zákon č. 582/1991 Sb. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 2. 2020, č. j. X. byl žalobci podle nařízení vlády č. 219/2019 Sb. zvýšen vyplácený důchod, celkem na částku 19 069 Kč měsíčně.
17. Žalobce dále požádal podáním ze dne 25. 3. 2020 o změnu data přiznání důchodu, a to od 1. 3. 2016. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 6. 2020, č. j. X. byla žádost žalobce zamítnuta, neboť podle § 101 písm. e) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, stanoví-li tak zvláštní zákon, žalobce však žádost podle § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. nepodal ve stanovené lhůtě, neboť rozhodnutí o uvolnění a zvýšení starobního důchodu ze dne 11. 5. 2016 bylo účastníku oznámeno dne 24. 5. 2016. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, ve kterých poukázal na to, že lhůtu dodržel, když mu dne 3. 3. 2020 bylo doručeno oznámení o zvýšení starobního důchodu ze dne 26. 2. 2020, je nutno zákon vložit tak, že žádost je možné podat ve lhůtě 30 dnů od doručení jakéhokoliv rozhodnutí týkajícího se důchodu.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Účastníci zároveň ve stanovené lhůtě nevyjádřili k výzvě soudu svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
19. Podle § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. *písemné rozhodnutí se nevydává, jde-li o bromadné zvyšování vyplácených dávek důchodového pojištění; v těchto případech obdrží občan písemné oznámení o zvýšení těchto dávek. V případě nesouhlasu s postupem uvedeným ve větě první lze podat do 60 dnů po splátce dávky důchodového pojištění, od které byla provedena změna její výše, orgánu sociálního zabezpečení, který oznámení zaslal, písemnou žádost o vydání rozhodnutí o zvýšení dávky; orgán sociálního zabezpečení vydá do 30 dnů ode dne, kdy mu byla tato žádost doručena, rozhodnutí o úpravě dávky důchodového pojištění provedené podle věty první.*

20. Podle § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. *oprávněný může do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení písemně požádat o změnu data a) přiznání důchodu nebo jeho výplaty; takovou žádost může podat nejvýše dvakrát v případě přiznání téhož důchodu, b) uvolnění výplaty starobního důchodu nebo zařízení výplaty starobního důchodu, která nebyla zařízena ode dne přiznání tohoto důchodu; takovou žádost může podat pouze jednou po tomtéž uvolnění nebo zařízení výplaty; na základě této žádosti vydá orgán sociálního zabezpečení nové rozhodnutí a současně zruší předchozí rozhodnutí.*
21. Podle Praktického komentáře k § 86 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (Wolters Kluwer, Pelikánová, Vlasák, systém ASPI) volba data přiznání důchodu nebo jeho výplaty může poměrně razantním způsobem ovlivnit jeho výši. Vzhledem k tomu, že následky volby data přiznání či výplaty důchodu jsou trvalé a ne vždy se podaří provést tuto volbu správně hned napoprvé, poskytuje zákon možnost požádat o změnu data přiznání důchodu nebo jeho výplaty, popř. o změnu data uvolnění výplaty starobního důchodu nebo zařízení výplaty starobního důchodu, která nebyla zařízena ode dne přiznání tohoto důchodu. V případě zájmu o takový posun je ovšem třeba učinit tak pouze v závazné lhůtě, která činí 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Nebyla-li žádost o provedení některé z těchto změn včas podána, nemůže jí být vyhověno. Rozhodnutím, od jehož oznámení se počítá zmíněná 30 denní lhůta, však nemusí být pouze prvotní rozhodnutí o přiznání dávky - praxe připouští, že jím může být každé rozhodnutí, které přináší změnu mající přímý vliv na volbu data přiznání důchodu, či data přiznání, uvolnění či zařízení jeho výplaty.
22. Při výkladu ust. § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. lze vycházet i z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Ads 94/2011-54, ustanovení [§ 86 odst. 4](#) zákona č. [582/1991 Sb.](#) o možnosti změnit datum přiznání důchodu dopadá i na situace, kdy se poživatel přiznaného důchodu dozví o rozhodných skutečnostech z rozhodnutí vydaného podle [§ 56 odst. 1 písm. b\)](#) zákona č. [155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění (rozhodnutí o zvýšení důchodu z důvodu hodnocení dalších dob pojištění). V tomto případě soudy připustily, aby žádost mohla být podána i ve lhůtě třiceti dnů po oznámení rozhodnutí o navýšení důchodu obsahující dopočet doby pojištění, neboť smyslem zakotvení novelizovaného ustanovení § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. bylo umožnit oprávněným osobám dosáhnout změny data přiznání důchodu, pokud dodatečně zjistily rozhodné skutečnosti podstatně ovlivňující jejich postavení. Přípuštění dvojí změny pak souvisí s tím, že zákonodárce chtěl umožnit oprávněným osobám návrat k předchozímu datu přiznání důchodu, pokud se ukáže, že první volba je pro oprávněné osoby méně výhodná. Institut umožnění změny data přiznání důchodu vychází z toho, že oblast důchodového pojištění je pro oprávněné osoby právně a skutkově značně komplikovaná; pro některé osoby proto nemusí být za určitých okolností zjevné, jakým způsobem svá práva řádně uplatnit. K tomu přispívá i úprava řízení o dávku důchodového pojištění, v nichž žadatelé mají ve srovnání s jinými typy správních řízení velmi zúžen procesní prostor pro hájení svých práv. Podle názoru Nejvyššího správního soudu ustanovení § 86 odst. 4 zákona o organizaci sociálního zabezpečení neváže třicetidenní lhůtu pouze na oznámení rozhodnutí o přiznání důchodu, ale budou sem spadat i další rozhodnutí, jež podstatným způsobem mění právní situaci oprávněné osoby; mezi tato rozhodnutí, od jejichž oznámení bude běžet lhůta podle ustanovení § 86 odst. 4 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, tak bude patřit i rozhodnutí vydané podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, kterým byly dodatečně zohledněny nově

doložené doby pojištění. Tomuto závěru odpovídá i smysl úpravy včleněné do zákona od roku 2007, totiž umožnit volbu data přiznání důchodu.

23. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí o zvýšení vyplácené částky starobního důchodu učiněné v návaznosti na nařízení vlády č. 260/2019 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2018, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2018, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2020 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2020 a o zvýšení důchodů v roce 2020, není rozhodnutím, jehož důsledkem je podstatná změna právní situace žalobce. Ostatně takové rozhodnutí ani nemusí být vydáváno, v projednávaném případě se tak stalo na žádost žalobce v souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Závěr žalované, že žádost o změnu data přiznání starobního důchodu ze dne 25. 3. 2020 byla opožděná, je tak správný. Žalobce tuto žádost mohl podat do 30 dnů od doručení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 5. 2016, č. j. X.
24. Zároveň nutno odmítnout argumentaci žalobce, že teprve z rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2019, č. j. 4 Ad 31/2016-24 se dozvěděl o rozhodných skutečnostech, z judikatury je zřejmé, že lhůta podle § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. může začít plynout od rozhodnutí správního orgánu, nikoli soudu. Ostatně odkazovaný rozsudek byl žalobci doručen dne 28. 5. 2019, žádost by nebyla včasná ani při výkladu, který zastává žalobce.
25. Výklad žalobce, že žádost podle § 86 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. lze podat kdykoli, kdy tato potřeba vyjde najevo, je mylný, nemá oporu ani v samotném znění zákona, v důvodové zprávě, ani v odborné literatuře či judikatuře. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Ads 94/2011-54, závěry Nejvyššího správního soudu tvrzením žalobce neodpovídají, resp. žalobce opomíjí podstatnou část odůvodnění tohoto rozsudku a rozsudek interpretuje poněkud zkresleně. Z tohoto rozhodnutí nevyplývá, že by bylo možné podat žádost podle § 86 odst. 4 v návaznosti na hromadné zvýšení důchodu podle nařízení vlády, v takovém případě nejde o změnu, která by legitimizovala nové úvahy o skutečnostech rozhodných pro výši starobního důchodu.
26. Konečně námitka, že žalobce nebyl upozorněn sociální pracovnící na výhodnější postup při podání žádosti o uvolnění výplaty důchodu dne 6. 4. 2016, není způsobilá zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Postup úřednice se mohl projevit v rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 5. 2016, č. j. X., toto rozhodnutí však již bylo soudem přezkoumáváno v řízení pod sp. zn. 4 Ad 31/2016. Z uvedené judikatury je též zřejmé, že otázka výhodnosti různých variant uplatnění starobního důchodu je poměrně složitá, proto zákon umožňuje ve stanovené době požádat o změnu, podle názoru soudu úřednici Pražské správy sociálního zabezpečení nemusela být zřejmá výhodnost jednotlivých variant výpočtů starobního důchodu, odpovědnost za svou volbu má toliko žalobce, v případě omylu měl možnost svoji volbu v zákonné lhůtě změnit.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. května 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně